

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. Радомир, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДОМИР, IV СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РОСЕН ПЛ. АЛЕКСАНДРОВ

при участието на секретаря м.д.м.

като разгледа докладваното от РОСЕН ПЛ. АЛЕКСАНДРОВ Гражданско дело № 20221730100044 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че ответникът П.А. подал тѣжба, с която повдигнал срещу ищеца П.Н. обвинение за извършено престѣпление по чл. 148, ал. 2, пр. 1, във вр. с чл. 148, ал. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 147, ал. 1 от НК. Въз основа на подадената тѣжба било образувано НЧХД № . г. по описа на Районен съд - Дупница.

В тѣжбата се сочело, че чрез публикуване в печатно произведение или по друг начин - в „Вяра“, в публикация от 25.06.2018 г. и в интернет сайта „За Перник“ на 28.06.2018 г. в „Отворено писмо“ до министър-председателя на Р България - Б.Б., подсъдимият П.Н. разгласил позорно обстоятелство за частния тѣжител, като го нарекъл „корумпиран, недобросъвестен, с липса на морал“ и му приписал различни престѣпления, а именно: в корупция, злоупотреба с български и европейски фондове, кражба, извършени от него в качеството му на длѣжностно лице – кмет на община Р., по смисъла на чл. 93, т. 1 от НК при и по повод изпълнение на службата му.

С тѣжбата бил предявен и граждански иск за сумата в размер на 15 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - претърпени болки и страдания от психическо, емоционално и морално естество, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждането - 25.06.2018 г. до окончателното изплащане на сумата.

Твърди, че с присѣда от 28.07.2021 г. по НЧХД № . г. по описа на Районен съд - Дупница бил изцяло оправдан по повдигнатото му обвинение, като присѣдата била потвърдена с решение № . г. по ВНЧХД № . г. по описа на ОС - Кюстендил.

Поддържа, че в продължение на повече от три години той и неговата майка били

подложени на постоянен стрес. Здравословното му състояние се влошило. Преди да бъде незаконно обвинен от кмета П.А., ищецът бил весел, общителен, контактен и дружелюбен. След това станал затворен и избухлив. Странял от приятели и съседи. Вдигал кръвно налягане, не можел да спи, тъй като се засягало доброто му име в обществото.

С оглед изложеното, моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 5000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на незаконно обвинение в извършването на престъпление, за което е било образувано НЧХД № . г. по описа на Районен съд - Дупница, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 25.01.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, както и направените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, чрез упълномощен представител, поддържа предявения иск.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, чрез упълномощен представител оспорва иска и моли същият да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

От представения по делото заверен препис от присъда № .1 г. по НЧХД № . г. по описа на РС – Дупница се установява, че подсъдимият П.Н. е бил признат за невиновен по повдигнатото му от частния тъжител П.А. обвинение за извършено престъпление по чл. 148, ал. 2, пр. 1, вр. чл. 148, ал. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 147, ал. 1 от НК за това, че чрез публикуване в печатно произведение или по друг начин - в „Вяра“, в публикация от 25.06.2018 г. и в интернет сайта „За Перник“ на 28.06.2018 г. в „Отворено писмо“ до министър-председателя на Р България - Б.Б., е разгласил позорно обстоятелство за частния тъжител, като го нарекъл „корумпиран, недобросъвестен, с липса на морал“ и му приписал различни престъпления, а именно: в корупция, злоупотреба с български и европейски фондове, кражба, извършени от него в качеството му на длъжностно лице – кмет на община Р., по смисъла на чл. 93, т. 1 от НК при и по повод изпълнение на службата му.

С решение № . г. по ВНЧХД № . г. по описа на ОС – Кюстендил е потвърдена изцяло присъда № .1 г. по НЧХД № . г. по описа на РС – Дупница.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите В.Т. и Р.М..

Според свидетеля В.Т. ищецът П.Н. е социално активен и винаги, когато констатира нередност в общината, сигнализира компетентните органи. Сочи, че ищецът е бил спокоен за делото, което е било образувано в РС – Дупница по повод тъжба от ответника П.А., знаейки, че истината е на негова страна и ще бъде оправдан, но същевременно се е притеснявал, че ако евентуално загуби делото и предвид ниските му доходи, може да наложат възбрана върху жилището, което обитава заедно с майка му.

От показанията на свидетелката Р.М. се установява, че при срещите си с ищеца той ѝ е споделял, че се притеснява, че ако загуби делото в РС – Дупница, кметът П.А. ще му вземе апартамента, в който живее и който е единственото му жилище.

Горната фактическа обстановка е несъмнена. Тя се установява от събраните по делото писмени доказателства, които съдът кредитира изцяло. Съдът прецени събраните по делото гласни доказателствени средства, при съпоставка и във връзка с неоспорените писмени доказателства и ги кредитира изцяло, като безпротиворечиви и съответстващи на останалия събран по делото доказателствен материал.

Приетото за установено от фактическа страна обуславя следните правни изводи:

В чл. 45 ЗЗД е въведено задължение за поправяне на вредите, причинени от физическите лица чрез техни виновни действия или бездействия. Основателността на иска за обезщетение на вреди от деликт предполага кумулативното наличие на предвидените в нормата предпоставки, а именно: ответникът да е осъществил деяние – действие или бездействие; деянието да е противоправно; от него да са причинени вреди, които да са в причинно-следствена връзка с противоправното деяние и деянието да е извършено виновно. Съгласно нормата на чл. 154 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания и възражения. В случая, в тежест на ищеца е да докаже наличието на посочените предпоставки (без вината, която се презумира според чл. 45, ал. 2 ЗЗД), за да бъде уважен деликтният иск. Липсата на който и да е от елементите на сложния фактически състав на непозволеното увреждане, води до неоснователност на искането за репарирание на причинените вследствие непозволеното увреждане вреди.

В случая, от събраните по делото гласни и писмени доказателства, съдът приема за безспорно установено, че вследствие на воденото срещу ищеца наказателно дело от частен характер, образувано по тѣжба на ответника, ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес и безпокойство.

Съдът намира обаче, че не е налице един от елементите на сложния фактически състав на непозволеното увреждане, а именно противоправност на деянието на ответника. Неговото искане за защита на накърнени граждански права, упражнено чрез подаване на тѣжба в съда срещу ищеца, не нарушава предписаните норми на правно поведение, а напротив - то е конституционно гарантирано с чл. 56 от Конституцията на Република България. Винаги, когато едно лице прецени, че неговите права са накърнени, то може да се обърне към съда с искане за защита чрез подаване на тѣжба, искова молба или жалба, но не носи друга отговорност при неоснователност на претенцията си, освен тази за направените от другата страна разноски по делото. В настоящия случай П.А. е подал тѣжба до РС - Дупница с твърдение за извършено от П.Н. престъпление, което представлява една правомерна дейност. Това негово действие не е противоправно, а е в защита на негови предполагаеми права, които е считал за накърнени. Единствено при злоупотреба с права, ако наказателният съд е сезиран с тѣжба, при ясното съзнание на тѣжителя, че липсва основание за наказателна отговорност, действието ще бъде противоправно и ще е налице една от предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност на тѣжителя, но такава хипотеза в

случая не е налице. Следователно поведението на ответника, изразяващо се подаване на тъжба до районния съд за това, че ищецът по настоящото дело го е наклеветил, е позволено от закона правно действие. То е свързано с предвидена от закона възможност да защити честта и достойнството си, поради което неговото действие не е противоправно, а напротив - правомерно.

От всичко изложено се налага извод, че не е осъществен фактическият състав на неправомерното увреждане, поради което предявеният иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД за обезщетяване на неимуществени вреди е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен, предявения от П. ИВ. Н., с ЕГН: *****, с адрес: гр. Р., ул. „Д.а“ № ., ет. ., ап . срещу ПЛ. СТ. АЛ., с ЕГН: *****, с адрес: гр. Р., пл. „С.“ № ., иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 5000,00 лева (пет хиляди лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на незаконно обвинение в извършването на престъпление, за което е било образувано НЧХД № . г. по описа на Районен съд - Дупница, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 25.01.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, както и направените по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пернишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Радомир: _____